Uti **finuiþrR** finnes av **f** blott 4,5 cm nedifrån av staven i behåll. Uti **sati** är på **s** övre staven förlängd till nedre slinglinien, h. bistaven av **t** är otydlig, av **i** finnes 3,5 cm nedifrån.

I vänstra slingan kan ytterligare blott ordet 'sten' hava stått, ty högra slingan innehåller **þansi eft**— nedifrån uppåt; den avlidnes namn måste hava följt på **eft[iR]**. Till en dylik anordning av ristningen saknas motstycke i Östergötland.

Inskriften är alltså: Vänstra slingan: **finuiþrR · sati**— Högra slingan: **þansi eft**—
5 10 15 20

Översättning: Finnvid satte denna (sten) efter —.

135. Gärdslösa (Enängen), Kumla sn, Lysings hd.

Pl. XLIV. Fig. 2.

Litteratur: B. 928; L. 1192; W. 194, 197; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 115; *Reseber.* 1861, s. 99, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1873, II, s. 58, teckning s. 59; Teckning av L. C. Wiede i top. ark.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra* (1880), s. 4, teckn.

Vid mitt besök 1904 fann jag runstenen invid föregående, såsom den ock anträffats av P. A. Säve, L. G. Wiede och C. Nordenskjöld. Den restes på samma gång som Ög. 134. Då stenens ort i B. 928 angives som »O hot i Kumbla Sockn», beror detta troligen på missförstånd av: »och uti Kumbla Sockn».

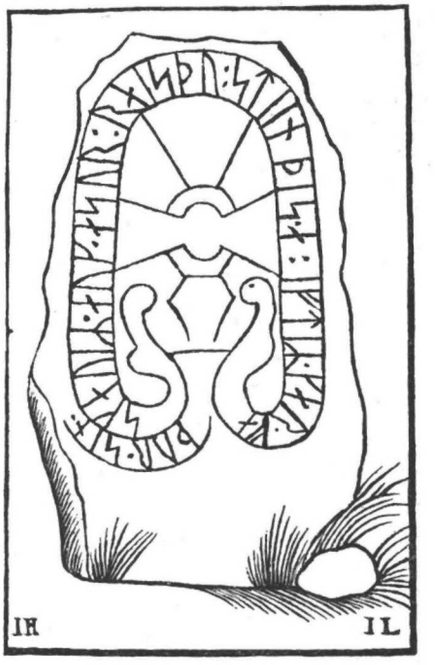

B. 928.

Ämnet är granit. Höjden före stenens resning 1,68 m, efter 1,09 m, största bredden 74 cm. Slingans bredd 9—10 cm.

Inskriften börjar med ett kolon, som förut ej iakttagits. Första namnet är **skaukR**, icke **skauiR**, r. 5 **k** är alldeles tydlig, om än bistaven är grundare än staven. Efter **asur:** följer **reisþu** med tydligt **e**, icke **raisþu**. I **eftiR** är pricken på **e** mindre utpräglad, men en utvidgning av staven finnes 3 cm uppifrån, 4 cm nedifrån. Den avlidnes namn är **kak**; längs högra sidan av bistaven till det sista **k** sträcker sig en stor avflagning åt höger.

Inskriften är alltså följande:

:skaukR · auk: asur: reisþu: stein: þisa: eftiR · kak · faþur · sin ·
5 10 15 20 25 30 35 40

Namnet **skaukR** är annars okänt. Måhända kan det uppfattas som **Ska-ungR*, en nordisk motsvarighet till fsv. *Skæving*, som Lundgren, *Om fsv. personnamn på -ing* och *-ung* s. 11 anför som binamn och troligen med rätta anser vara tyskt namn, i det han jämför ty. *Scaf-hilt, -leich, -wat.*

Till **kak** svarar fsv. *Kagus* S. D. I, 79 (1100-talet) samt *Kakir* S. D. III, 88, se Lundgren, *Personnamn*, s. 145, 91.

Översättning: Skaung och Assur reste denna sten efter Kag, sin fader.

136. Rök, Lysings hd, se Bugge, Der Runenstein von Rök in Östergötland, Schweden. Nach dem Tode des Verfassers herausgegeben von der K. Akademie der schönen Wissenschaften, Geschichte u. Altertumskunde durch M. Olsen unter Mitwirkung und mit Beiträgen von Axel Olrik und Erik Brate, Stockholm 1910. Då detta arbete så jämförelsevis nyligen utkommit, kommer redogörelsen för inskriftens tolkning enligt denna och senare skrifter att uppskjutas till slutet av *Östergötlands runinskrifter.*

Rök. C. F. Nordenskjöld, Reseber. 1873, II, s. 45: »Vid kyrkobyggnaden upptäcktes enl. Pastor Björlingssons uppgift, som då bodde i Rök, ännu en runsten inunder gamla kyrkogolfvet och blefvo arbetarena af honom uppmärksammade på stenens värde: den lärer detta oaktadt vara sönderslagen och har ej kunnat återfinnas.»

---

137. Kvarntorp, Svanshals sn, Lysings hd.

Pl. XLIV. Fig. 3.

Litteratur: W. 198; C. F. Nordenskjöld, *Reseberättelse* 1873, II, s. 53, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra* (1880), s. 4, teckn.; S. Bugge, *Norges Indskrifter med de ældre Runer*, I, s. 124.

Runstenen hittades 1869 av K. P. Andersson i Kvarntorp vid utkörning av dy i bäcken eller kvarndammen, väster om en kulle nära kanten av ån, och restes 1871 öster om dammen söder om manbyggnaden.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,41 m, bredden vid foten 86 cm, vid toppen 50 cm. Slingans bredd 10—12 cm.

Inskriften är anbragt i sex långsgående rader och två tvärs över nere vid foten. De linier, som begränsa raderna på tvären, korsa även de långsgående och avskilja vissa runor av dessa från de övriga.

Åtskilliga av de ristade bokstavstecknen hava de vanliga yngre runornas form, många äro däremot alldeles avvikande.

I. Den första långsgående raden till vänster, varmed det förefaller sannolikt, att inskriften börjar.

I, 1 är ᚴ med övre staven något tillbakaböjd, dock ej så mycket som bistaven är böjd åt höger. 2 är ett 7 cm långt streck, som lutar åt höger, och slutar 1/2 cm nedifrån, 4 cm uppifrån, då raden är 11,5 cm bred, och har en prick 2,5 cm nedifrån, 3 cm uppifrån, vilken alltså är avsedd att sitta på stavens mitt. 3 är ᚦ, vars stav är fortsättning av linien mellan tvärraderna; bistaven är nedtill ej huggen djupt ända in till staven, som upptill slutar 1 cm under linien. 4 är ᛏ med en prick på stavens högra sida, 3,5 cm nedifrån, 6 cm uppifrån. En båge sammanbinder runans spets och övre tvärliniens gränslinie och utgör bistav till ᚢ med 4 till stav, om den har språklig betydelse, vilket den troligtvis dock icke har, då på högra sidan av stenen övre tvärliniens gränslinie är fortsatt genom en motsvarande båge till toppen av närmaste stav, vilken båge där icke kan äga språklig betydelse. Av 5—9, som stå före inskriftens första punkt, är 5 ᛁ med långt och krokigt kännestreck, som tyckes sluta med en punkt, 6 ᛆ, 8 ᚱ. 7 liknar ᚴ, men bistaven slutar 3,5 cm från övre linien, staven 2 cm uppifrån och 4 cm nedifrån.

Efter punkt 1 står 9, som är bistaven av ᚱ med varje streck 3,5 cm långt och börjande 1/2 cm under linien. Därefter följer punkt 2.

10 är ᛦ, lik ᛦ utan nedre stav; staven slutar 1,5 cm uppifrån, vänstra bistaven 1/2 cm nedifrån. 11 är ᛏ med staven lutad åt höger och vågrät bistav. 12 ᛉ, som börjar 1,5 cm under linien, följes av punkt 3.

Att döma av skånska runstenar med inskriften i dylika rader, som dock ej fullt likna, synes åtminstone möjligt, att som rad II skall läsas motsvarande rad på högra sidan uppifrån nedåt. Alltså: